

[S. Rasmussen.]

Dér, hvor Rentebyrden maaske ikke trykker saa forfærdelig meget, dér trykker Skatterne og Udgifterne, og disse Forhold forandres ikke ved dette Forslag. Jeg kan fuldt ud være enig med det ærede Medlem i, at man gennem den Lov, der nylig er vedtaget af Rigsdagen, hjælper Landbruget med Skatterne, og man hjælper tilige i enkelte Tilfælde med Renteydelserne.

Vi mener altsaa ikke, at det foreliggende Forslag om en Akkordordning vil faa saa stor Betydning, selv om det vedtages i dets nuværende Skikkelse. Men hvad Venstre ønsker gennem de Forslag, som Partiet har stillet i Folketinget, er jo at give Landmanden større Laan, at faa nedskrevet en Del af hans Gæld og saaledes hjælpe den enkelte Landmand paa de andre Erhvervs Bekostning, idet andre maa give Afkald paa en stor Del af, hvad de har til gode. Om det Princip er rigtigt, betvivler jeg en hel Del, og hvis det ikke var for den haarde Nød, som Landbruget er stedd i for Øjeblikket, vilde vi ogsaa i Aar ligesom i Fjor have stemt mod et Lovforslag som det foreliggende.

Efter de Udtalelser, som allerede har lydt fra anden Side, skal jeg ikke udtale mig mere her i Dag. Jeg haaber, der maa blive nedsat et Udvalg angaaende dette Lovforslag, og at man dér kan naa til Enighed. Jeg synes, det var af stor Betydning, om man kunde sige, at Forslaget var tiltraadt af den samlede Rigsdag efter en grundig Forhandling baade i Folketing og Landsting. Kan der rækkes Landbruget en hjælpende Haand, skal vi i hvert Tilfælde ikke modsætte os det.

Veistrup: Det Lovforslag, som i Dag foreligger til Behandling for os, er Nr. 3 i Rækken af de Forslag, som man med en enkelt Betegnelse kalder for Kriseforslag. Vi har gennemført de saakaldte Kriselove, første Behandling af Tvangsauktionslovforslaget er foregaaet her — og vi tør vistnok forudsætte, at det i en meget nær Fremtid vil blive ophøjet til Lov — og som Nr. 3 i Rækken kommer altsaa nu Akkordloven. Det er min Opfattelse, at den Række af Love, jeg her har nævnt, vil være i Stand til at hindre en hel Del af de Ulykker, der ellers vilde ramme den danske Landbobefolkning. Disse Kriselove er alle Udtryk for den vanskelige Stilling, vort Landbrug er kommet ind i ved det katastrofale Præfald, der som en Lavine er styrtet ned over det. Og Forstaaelsen af disse vanskelige Forhold findes

ikke alene her i Rigsdagen, men i saa godt som alle Kredse af den danske Befolkning. Jeg ser deri et Lyspunkt i alt det økonomiske Mørke, der omgiver os. Man har en Forstaaelse af, at Landbruget skal drives under økonomisk lønnende Vilkaar som Grundlag for Nationens Velfærd, og det synes mig værdifuldt.

Men jeg deltager i den Beklagelse, som Socialdemokratiets ærede Ordfører (Jensen [Aale]) fremsatte af, at det ikke var muligt at samle alle Rigsdagens Partier til en fælles Optræden overfor den Krise, som vi alle, i alt Fald efter Sigende, ønsker at bekæmpe. Jeg beklager, at Venstre ikke kan gaa med til det foreliggende Lovforslag, og jeg er tillige forbavset over denne Stilling, saa meget mere som man jo ved, at Venstre i stor Udstrækning ønsker at betegne sig som det egentlige Landboparti. Selv om der nok findes adskillige videnskabelige Doctores indenfor Partiet, er det dog alligevel saadan, at man ønsker at betegne sig som det egentlige Landboparti. Jeg kan derfor ikke forstaa, at man ønsker at stille sig udenfor. Der var ganske vist en kendt Politiker, som i sin Tid sagde, at den er stærkest, som staar alene, og der kan være Situationer, hvor det er Tilfældet; men ellers tror jeg, at Sætningen er falsk Lære. I al Almindelighed er det værdifuldt at løfte i Flok, ikke mindst under de vanskelige Forhold i Øjeblikket.

Venstre har imidlertid stillet sig selv udenfor, og det er da naturligt, at man spørger sig selv: Hvad er Aarsagen dertil? Det kan dog umuligt være den, at Partiet har ment derigennem at skabe sig en partipolitisk-agitatorisk Stilling og saa i øvrigt bryder sig fejl om, hvorvidt der overhovedet bliver gennemført noget. Jeg kunde forstaa Stillingen, hvis man var saa stærk, at man kunde sige: Vi ønsker noget andet gennemført, og det er vi i Stand til at gennemføre. Men naar det ikke er Tilfældet, naar man positivt ved, at man ikke er i Stand til at gennemføre det, man selv ønsker, maa den Stilling, man derefter kommer til at indtage, blive en fuldstændig negativ Stilling, som ikke har noget virkelig praktisk Formaal. Aarsagen kan da formodentlig heller ikke være den, at naar Partiet ikke længere kan være førende i den politiske Udvikling, er man fornærmet og vil ikke lege med mere. En saadan politisk Barnlighed eller krænkede Forfængelighed kan man ikke forudsætte som værende til Stede indenfor et stort Parti.